

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: TN-13S/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3022200237
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2023:3022200237.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu JUDr. Lukáša Kolibába (sudca spravodajca) a JUDr. Michaely Kútikovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XX/XX, XXX XX E., t.č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, so sídlom Dukelská štvrť 941/10, 018 41 Dubnica nad Váhom, korešpondenčná adresa: Dukelská štvrť 941/10, priečinok 21, 018 41 Dubnica nad Váhom, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, 821 08 Bratislava, korešpondenčná adresa: Šagátova ul. č. 1, 813 04 Bratislava 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-03529/21-2022 zo dňa 12.5.2022, takto

rozhodol:

Žaloba sa z a m i e t a.

Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, ako povinnej osobe podľa § 2 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 211/2000 Z.z.“) bola dňa 22.3.2022 doručená žiadosť o sprístupnenie informácií podaná žiadateľom A. B. C. (žalobca). Uvedená žiadosť bola zaevidovaná v evidencii žiadostí vednej podľa § 20 zákona č. 211/2000 Z.z. pod č. ÚVTOS-00759/13-DU-2022.

2. Vyššie uvedenou žiadosťou žiadateľ o sprístupnenie informácií:

1. Zmluvy o kúpe „umývačky riadov“ v kuchyni odsúdených, a to od roku 2014 do 2022. vrátane faktúr a dodacích listov (to všetko v ÚVTOS Dubnica nad Váhom).

2. Zápisnicu alebo iný (obdobný) doklad obsahujúce údaje o verejnom obstarávaní vo vzťahu k umývačke riadov v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom.

3. Faktúry a dodacie listy na chemikálie používané v umývačke riadov v kuchyni, a to od r. 2020 (december).

4. Koľko tanierov, táciok a pohárov sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom.

5. Prevádzkový poriadok kuchyne odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom schválený Regionálnym úradom verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici (aktuálne platný).

6. Nájomnú zmluvu s ústavnou predajňou (PRAD-AD s.r.o.).“

3. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom (ďalej ako „orgán verejnej správy prvého stupňa“) ako povinná osoba podľa § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., v spojení s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) vydal dňa 30.3.2022 rozhodnutie o odmietnutí – nesprístupnení informácie

sčasti č. UVTOS-00759/13-DU-2022, keď v nadväznosti na ust. § 3 ods. 1 a § 9 ods. 1, 2 zákona č. 211/2000 Z.z.

- žiadosti žiadateľa o sprístupnenie informácií v bodoch 1, 2, 3, 5, 6 nevyhovel sčasti, a tým na základe predmetnej žiadosti časť požadovaných informácií nesprístupnil, nakoľko požadované informácie sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzických osôb a osobných údajov fyzických osôb.

- žiadosti o sprístupnenie informácie v bode 4. žiadosti „Koľko tanierov, táčiek a pohárov sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom“ nevyhovel, a tým na základe predmetnej žiadosti požadované informácie nesprístupnil, nakoľko požadované informácie nemá k dispozícii.

4. Orgán verejnej správy prvého stupňa v súvislosti s nesprístupnením požadovaných informácií v zmysle bodu č. 4 žiadosti žiadateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetnými informáciami nedisponuje. Mal za to, že zákon č. 211/2000 Z.z. neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti informácie, ktoré v momente podania tejto žiadosti neexistujú. Uvedený zákon ukladá povinným osobám povinnosť sprístupňovať na základe žiadosti len také informácie, ktoré majú k dispozícii, resp. sú povinné ich mať k dispozícii, teda ktoré na príslušnom orgáne „ležia“ a postačuje sa na ne len pozrieť, vybrať z nich požadované informácie a tie sprístupniť. V podstate ide o informácie, ktoré povinná osoba pri svojej činnosti vytvorila, ktoré pri svojej činnosti využíva, používa, alebo s ktorými narába. Povinná osoba tak podľa zákona č. 211/2000 Z.z. nie je povinná na základe žiadosti o informácie vytvárať informácie, ktoré v momente podania žiadosti nie sú k dispozícii. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp.zn.2Sžo 190/2008, 4Sžo/55/2015, 6Sži/27/2013). Mal za to, že zo zákona č. 211/2000 Z.z., ani zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu alebo interného predpisu mu nevyplýva povinnosť viesť požadovanú informáciu. K tejto informácii by sa bolo možné dostať iba spôsobom fyzického prepočítania používaných tanierov, táčiek a pohárov za účelom získania, zhromažďovania, vyhodnocovania a spracovania údajov, žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti by sa zmenila na pokyn nadriadeného, čo nie je účelom zákona č. 211/2000 Z.z.. Takýto úkon nesmeruje k výkonu právomoci povinnej osoby, keďže by sa ním realizovala vyhodnocovacia činnosť na požiadanie žiadateľa.

5. Proti vyššie označenému rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa ako osoby povinnej podľa zákona č. 211/2000 Z.z., ktorým žiadateľovi (žalobcovi) nebola sprístupnená informácia v zmysle bodu č. 4 jeho žiadosti podal žiadateľ (žalobca) odvolanie, v ktorom namietal, že každá účtovná jednotka a ňou je aj ústav, musí vykonať inventarizáciu, ktorou sa overuje okrem iného stav majetku a to, či tento zodpovedá skutočnosti. Inventúrny súpis majetku okrem iného musí obsahovať stav majetku s uvedením jednotiek množstva a ceny, či miesto uloženia majetku. Fyzická inventúra hmotného majetku bola v ústave určite vykonaná pred zostavením účtovnej závierky. Požadované informácie mu teda mohli byť sprístupnené prostým prefotením príslušných častí účtovných záznamov či analytickej časti účtovníctva.

6. O predmetnom odvolaní rozhodol žalovaný ako odvolací orgán v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. rozhodnutím č. GR ZVJS-03529/21-2022 zo dňa 12.5.2022 podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku tak, že odvolane zamietol a napadnuté rozhodnutie o odmietnutí – nesprístupnení informácie sčasti č. UVTOS-00759/13-DU-2022 zo dňa 30.3.2022 potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na znenie ust. § 3 ods. 1, § 18 ods. 2, § 19, § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ako aj § 57, § 59 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Uviedol, že povinná osoba eviduje taniere, tácky a poháre ako vykazované zásoby podľa § 21 RGR č. 32/2015 o správe, evidovaní a nakladaní s majetkom štátu v Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení RGR č. 31/2016, podľa ktorého vykazované zásoby sú vybrané druhy materiálov, spĺňajúce podmienky zaradenia do zásob, ktoré sú po výdaji zo skladu, až po ich vyradenie, evidované v operatívnej evidencii podľa § 51. Ak sú vykazované zásoby z používania vrátené do skladu, neprechádzajú do skladovej evidencie zásob, ale ďalej zostávajú evidované v operatívnej evidencii na skladovej karte tovaru. Povinná osoba každoročne vykonáva riadnu inventarizáciu majetku a záväzkov a rozdielov majetku a záväzkov k 31.12. príslušného kalendárneho roka, ktorej súčasťou je aj inventúrny súpis vykazovaných zásob proviantnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že taniere, tácky a poháre predstavujú vykazované zásoby, teda spotrebný materiál, ktorý sa dlhodobým používaním opotrebuje a poškodené kusy sú priebežne pripravované na výrad a niektorý materiál, ktorý nebol v používaní bol vrátený do skladu bez prechodu do skladovej evidencie zásob, požadovanú informáciu nemožno sprístupniť z inventúrneho spisu. Inventúrny spis neobsahuje údaj koľko tanierov, táčok a pohárov sa aktuálne využíva pri výdaji stravy v jedálni pre odsúdených, ale obsahuje údaj koľko tanierov, táčok a pohárov je evidovaných vo vykazovaných zásobách, pričom ich umiestnenie nemusí byť len v kuchyni pre odsúdených na použitie pri výdaji stravy pre odsúdených.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajskom súde v Trenčíne správnu žalobu. Mal za to, že rozhodnutie žalovaného je formalistické a svojvoľné, teda nezákonné a zároveň je nepreskúmateľné.

Podľa žalobcu žalovaný potvrdil, že povinná osoba vykonáva inventarizáciu každoročne k 31.12. a teda existuje inventúrny súpis vykazovaných zásob proviantnej služby, čo vyplýva – je to povinnosť zo zákona. Žalobca sa nepýtal, koľko „riadov“ sa aktuálne používa. Ak teda inventúrny súpis obsahuje údaj o tom, koľko „riadov“ je evidovaných vo vykazovaných zásobách, tento údaj spĺňa obsahové vymedzenie informácií špecifikovaných žalobcom v žiadosti a v odvolaní. Povinnnej osobe či žalovanému neprináleží rozhodovať o tom, či tá ktorá informácia spĺňa predstavy alebo želania žiadateľa (resp. či ide o vyčerpávajúce sprístupnenie informácie) a len preto informáciu nesprístupníť. Žalobca v odvolaní explicitne uviedol, že informácie mohli byť sprístupnené prostým prefotením, resp. pretlačení príslušnej časti účtovných záznamov, či analytickej časti účtovníctva. Podľa žalobcu žalovaný evidentne interpretuje žiadosť žalobcu reštriktívne, len aby nedošlo k sprístupneniu informácií, čo je v rozpore s účelom zákona č. 211/2000 Z.z.. Sám žalovaný dôvodil, že vo vzťahu k zásobám vedie „operatívnu evidenciu na skladovej karte tovaru“ podľa § 51 RGR č. 32/2015. Niet pochýb o tom, že povinná osoba vedie analytickú evidenciu zásob, ktorá slúži na identifikáciu zásob a obsahuje označenie, dátum obstarania, dátum uskladnenia, ocenenie a údaje o množstve zásob. Analytická evidencia sa vedie podľa druhov alebo podľa skupín zásob na skladových kartách alebo súboroch dát z počítača, ale aj podľa hmotne zodpovedných osôb a miesta uloženia zásob. Ak sú „riady“ vyskladnené (tzn. vyskladnenie zásob), t.j. dané do obehu proviantnej služby a následne evidované v operatívnej evidencii, pričom pri vrátení zásob – riadov ostávajú aj tak evidované v operatívnej evidencii, tak potom nikdy nemožno zistiť informáciu, koľko riadov sa používa. Pre žalobcu je nerozhodné, koľko „riadov“ sa aktuálne používa pri výdaji. To, že časť vyskladnených riadov mohla byť vrátená do skladu, ale evidenčne sa nachádza v operatívnej evidencii t.j. ako keby boli v kuchyni, je pre tento prípad nerozhodné a evidentne ide len o zámienku žalovaného ako zmažiť sprístupnenie informácií. Taniere a tácky, ktoré sú používané v kuchyni odsúdených sú hrubostenné antikorové riady, ktoré sa len tak ľahko neopotrebovávajú. Taniere a tácky tak mohli, resp. mali byť účtované ako dlhodobý hmotný majetok, keďže prevádzkovo technická funkcia tu je nepochybne dlhšie ako jeden rok. Aká je skutočnosť, to nebolo dokazované. Je potom zarážajúce, keď žalovaný hovorí o akomsi spotrebnom materiáli, ktorý sa dlhodobým používaním opotrebová. To je však nerozhodné, keďže aj takéto „zásoby“ musí povinná osoba oceňovať - oceňovanie úbytku zásob, teda analytická časť účtovníctva vytvorí spoľahlivý obraz o tom, koľko „riadov“ povinná osoba má či používa. Žalovaný ani povinná osoba v odôvodnení rozhodnutia vôbec neuvádza, akým spôsobom boli oceňované zásoby, t.j. úbytok zásob a ani k tomu nezabezpečila žiadne dôkazy. Takisto žalovaný nevykonal žiadne dokazovanie k tomu, či sa „riady“ účtujú u povinnej osoby ako dlhodobý hmotný majetok, aj keď sú drobným dlhodobým majetkom. Žalovaný síce uviedol, že povinná osoba eviduje „riady“ ako vykazované zásoby podľa § 21 RGR č. 32/2015, ale toto tvrdenie nie je dôkazne podložené. Uvedené skutočnosti pritom neboli odôvodnené. Okrem toho žalovaný neskúmal, či povinná osoba má/nemá účtovný predpis o druhoch materiálu účtovaných priamo do spotreby, kedy sa takýto materiál účtuje do spotreby bez jeho účtovania na sklad. Ak boli „riady“ vyskladnené a sú stále vedené/evidované v operatívnej evidencii, tak táto operatívna evidencia je údaj, ktorý tvorí nosič informácií, ktoré žalobca požaduje. Zo strany žalovaného išlo iba o všeobecný popis vykazovania zásob podľa interného predpisu bez previazanosti so skutkovým stavom veci. Žalobca v nadväznosti na uvedené navrhol vykonať dokazovanie a aby správny súd pripojil do konania administratívny spis žalovaného č. GR ZVJS – 03529/21-2022 a povinnej osoby č. UVTOS-00759/13-Du-2022 a aby overil skutkový a právny stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia žalovaného. Navrhol pritom vykonať aj ďalšie dôkazy a to: RGR č. 32/2015, operatívnu evidenciu podľa § 51 RGR č. 32/2015 za roky 2021, 2022 vedenú povinnou osobou, inventúrny súpis vykazovaných zásob proviantnej služby za roky 2021, 2022, analytickú evidenciu na identifikáciu zásob r. 2021, 2022, analytickú evidenciu na identifikáciu zásob t.j. skladové karty alebo súbory z počítača, účtovné doklady preukazujúce obstaranie „riadov“ za posledných 10 rokov, vnútorný predpis povinnej osoby na prirodzené úbytky zásob, vnútorný predpis povinnej osoby o druhoch materiálu účtovaných priamo do spotreby, vnútorný predpis účtovnej jednotky upravujúci spôsob oceňovania zásob, analytickú evidenciu účtovníctva povinnej osoby týkajúcu sa drobného dlhodobého hmotného majetku, vnútorný predpis povinnej osoby, ktorý určuje, že „riady“ nie sú dlhodobým hmotným majetkom a že sa určujú ako zásoby, účtovný rozvrh povinnej osoby, analytické účty k opravným položkám pri odpisovanom aj neodpisovanom dlhodobom majetku povinnej osoby za roky 2021, 2022, vrátane analytických účtov/evidencie k opravným položkám k zásobám povinnej osoby za roky 2021, 2022. To všetko za účelom zistenia, ako sú skutočne účtované tácky taniere a poháre u povinnej osoby. Zároveň navrhol, aby súd pribral do konania znalca z odboru ekonómia – odvetvie účtovníctvo, za účelom znaleckého posudku o účtovaní zásob povinnou osobou, resp. ako sú skutočne účtované „riady“. Žiadal preto, aby správny

súd napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj orgánu verejnej správy prvého stupňa – povinnej osoby zrušil a vec vrátil povinnej osobe na ďalšie konanie.

8. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zotrval na dôvodoch uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí.

9. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu Trenčína a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici.

10. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) preskúmal zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa a žalovaného, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu podľa § 177 a nasl. S.s.p.. Skonštatoval, že námietky obsiahnuté v žalobných bodoch nie sú dôvodné. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, nakoľko boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 v spojení s § 137 ods. 4 S.s.p. Správny súd rozhodol vo veci rozsudkom verejne vyhláseným dňa 30.11.2023.

11. Podľa § 2 ods. 1 S.s.p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 6 ods. 1 S.s.p., správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa čl. 13 ods. 2 Ústavy SR, medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

14. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

15. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

16. Podľa § 1 zákona č. 211/2000 Z.z., tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

17. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

18. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., povinnými osobami sú ďalej právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, vyšším územným celkom alebo obcou podľa osobitného zákona.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

20. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

21. Úlohou správneho súdu v predmetnom súdnom preskúmať konaní bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-03529/21-2022 zo dňa 12.5.2022, ktorým ako odvolací orgán v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodol tak, že odvolane žalobcu ako žiadateľa o sprístupnenie informácie zamietol a napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa o odmietnutí – nesprístupnení informácie sčasti č. UVTOS-00759/13-DU-2022 zo dňa 30.3.2022 potvrdil. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím rozhodol orgán verejnej správy prvého stupňa o žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie doručenej mu dňa 22.3.2022, ktorou okrem iného žiadal aj o sprístupnenie informácie v znení „Koľko tanierov, táciok a pohárov sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom“. tak, že s poukazom na § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. tejto žiadosti nevyhovel, t.j. požadovanú informáciu nesprístupnil z dôvodu, že požadovanú informáciu nemá k dispozícii.

22. Primárne správny súd uvádza, že zákon č. 211/2000 Z.z. predstavuje predpis verejného práva, upravujúci povinnosti povinných osôb pri aplikácii tohto zákona, ako aj rozsah práv jednotlivých oprávnených subjektov (žadateľov). Vzťah medzi povinnou osobou a žiadateľom je vzťahom vertikálnym a konanie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. je osobitným druhom administratívnoprávneho konania. Je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, čo znamená, že povinné osoby sprístupňujú všetky informácie, okrem tých, u ktorých to zákon zakazuje. Zákaz však nemusí byť explicitne stanovený priamo zákonom č. 211/2000 Z.z., ale môže vyplývať aj z iných právnych predpisov verejného práva.

23. Ďalej správny súd poukazuje na to, že zo znenia ust. § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva, že povinná osoba je povinná poskytovať len informácie, ktoré má k dispozícii. Je pravdou, že zákon č. 211/2000 Z.z. neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti žiadateľov informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú. Takisto jej zákon neukladá povinnosť spracovávať už existujúce informácie takým spôsobom, že sa z nich po spracovaní stanú kvalitatívne odlišné, resp. nové informácie.

24. Okrem uvedeného správny súd dáva do pozornosti, že právo na informácie musí byť v rovnováhe s princípom dobrej verejnej správy. Je potrebné zdôrazniť, že verejná správa nemá byť samoučelná, ale jej cieľom je služba občanom, vrátane poskytovania informácií, s ktorými verejná správa pri výkone svojej pôsobnosti pracuje (disponuje). Cieľom verejnej správy je právna regulácia v oblasti verejnoprávnych vzťahov, ktorých občania sú súčasťou, pretože žijú, pracujú a zdržiavajú sa v oblasti právneho celku (štátu). Taktiež ani právo na informácie nie je samoučelné, ale má umožniť žiadateľom čo najväčšiu právnu pohodu a komfort orientovať sa a uplatňovať práva v jednotlivých úsekoch verejnej správy (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3SŽi/5/2013 zo dňa 12.03.2014). Princíp dobrej verejnej správy vyžaduje, aby orgány verejnej správy riadne a včas plnili zákonom uloženú informačnú povinnosť, pričom platí, že ak má informácia pôvod v oblasti verejnej správy, v ktorej povinná osoba vykonáva rozhodovaciu činnosť, implicitne, charakterom informácie je daný aj právny záujem na jej poskytnutí. Súd si je vedomý toho, že pri posúdení sprístupnenia informácií povinnou osobou nie je možné zákon č. 211/2000 Z.z. aplikovať ako izolovaný právny predpis, ale je potrebné zároveň vyhodnotiť, či sprístupnením informácie nedôjde k ohrozeniu iného záujmu štátu. Extenzívny výkladom uvedeného zákona by bolo možné rozšíriť informačnú povinnosť povinných osôb na akýkoľvek údaj, ktorý majú k dispozícii. V tom prípade však dochádza k výraznému narušeniu princípu dobrej verejnej správy.

25. Správny súd poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, v ktorej viackrát zaujali stanovisko, že obsahom základného práva na prijímanie informácií nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. II. ÚS 10/99, II. ÚS 184/03, II. ÚS 514/2010). Ústava SR v čl. 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Súd zdôrazňuje, že právo na informácie je právom ústavným, nie však právom absolútnym a možno ho obmedziť, ak tak ustanoví zákon. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn.8SŽik/3/2020 zo dňa 26.5.2021, bod 26 princíp prístupu k informácii znamená možnosť pozrieť sa na údaje, ktoré u povinnej osoby „ležia“ a s ktorými povinná osoba pracuje. Informáciou sa myslí to, čo sa u povinnej osoby v okamžiku opýtania nachádza alebo čo má k dispozícii.

26. V nadväznosti na vyššie uvedené správny súd poznamenáva, že zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnosť povinného subjektu ziskávať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako z tohto zákona nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona č. 211/2000 Z.z.. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn.8SŽik/3/2020 zo dňa 26.5.2021, bod 25 informácia má v zásade nehmotný charakter a ide o určitú objektívnu skutočnosť, ktorá je v evidencii a dispozičnej sfére povinnej osoby.

27. Vychádzajúc zo žalobných dôvodov, považoval správny súd za podstatné predovšetkým posúdiť, či žalobcom požadovaná informácia v znení „, Koľko tanierov, táciek a pohárov sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom“, mala povahu takej informácie, ktorá zakladala zákonnú prekážku na jej sprístupnenie v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., a teda, či išlo o informáciu, ktorou povinná osoba nedisponovala a preto ju žalobcovi ako žiadateľovi nemohla ani poskytnúť, resp. či jej zo všeobecne záväzných právnych predpisov, alebo predpisov internej povahy vyplývala povinnosť túto informáciu uchovávať - evidovať.

28. Žalobca žiadal o poskytnutie informácie, ktorou mala podľa neho povinná osoba disponovať t.j. koľko tanierov, táciek a pohárov sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených v ÚVTOS Dubnica nad Váhom. Žalobca tak neformuloval svoju žiadosť tak, že by požadoval zistenie stavu tanierov, táciek a pohárov podľa stavu inventarizácie, resp. inventúrneho súpisu vykonávanej u povinnej osoby. Uvedené použil až ako odvolací argument proti prvostupňovému rozhodnutiu keď namietal, že ním

požadovanú informáciu možno extrahovať z inventúrneho súpisu majetku, ktorý povinná osoba ako účtovná jednotka zhotovuje v rámci inventarizácie. Mal za to, že práve na základe inventarizácie sa overuje stav majetku s uvedením množstva, ceny a uloženia majetku. Správny súd v tejto spojitosti musel prisvedčiť argumentácii žalovaného keď mal za to, že inventarizáciu majetku ústavu, ktorú vykonáva ako zákonom stanovenú povinnosť k 31.12. príslušného kalendárneho roka, resp. inventúrny súpis z nej vyhotovený, nebolo možné vyhodnotiť ako určujúcu, resp. zodpovedajúcu žalobcom požadovanej informácii v zmysle ním formulovanej žiadosti, nakoľko išlo o inventarizáciu majetku obsahujúcu údaj o počte tanierov, táčok, a pohárov ako vykazovaných zásob – v rámci ústavu. Údaj v nej evidovaný preto nebolo možné vyhodnotiť ako zaznamenaný a taký relevantný zdroj informácii, ktorý by spoľahlivo a bez pochybností určoval počet táčok, tanierov a pohárov používaných pri výdaji stravy v kuchyni pre odsúdených, keď nemožno vylúčiť, že s ohľadom na žalobcom zvolenú formuláciu žiadosti v časti „sa používa pri výdaji v kuchyni odsúdených“ ich umiestnenie nemuselo byť v rámci ústavu nutne spojené s ich reálnym používaním, resp. viazané na kuchyňu pre odsúdených. V tomto smere bolo napriek úvahám/domnienkam žalobcu potrebné vyhodnotiť ako nie nevýznamné, že taniere, tácky, a poháre nepochybne predstavujú veci spotrebnej povahy, t.j. podliehajú opotrebeniu, s čím súvisí aj ich možné poškodenie a následné vyradenie zo zásob. Stanoviť počet tanierov, táčok a pohárov používaných pri výdaji v kuchyni odsúdených, či už ku dňu podania žiadosti žalobcu o sprístupnenie tejto informácie, ale aj k inému dátumu, by i podľa názoru správneho súdu predpokladalo okamžitú fyzickú kontrolu ich počtu. Išlo by tak o zisťovanie doposiaľ (pre povinnú osobu) neznámej informácie, ktorú z už popísaných objektívnych dôvodov nemohla mať povinná osoba zaznamenanú. Ako už bolo vyššie uvedené zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona č. 211/2000 Z.z.. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby.

29. Žalovaný pritom doplnil odôvodnenie rozhodnutia i o ustanovenia § 21, resp. § 51 rozkazu generálneho riaditeľa ZVJS č. 32/2015 o správe, evidovaní a nakladaní s majetkom štátu v Zbore väzenskej a justičnej stráže, s ktorým sa oboznámil i správny súd. Taniere, tácky a poháre tak eviduje povinná osoba ako vykazované zásoby podľa § 21 RGR č. 32/2015 v znení RGR č. 31/2016, v zmysle ktorého vykazované zásoby predstavujú vybrané druhy materiálov, spĺňajúce podmienky zaradenia do zásob, ktoré sú po výdaji zo skladu až po ich vyradenie evidované v operatívnej evidencii podľa § 51. Ak sú vykazované zásoby z používania vrátené do skladu, neprechádzajú do skladovej evidencie zásob, ale ďalej zostávajú vedené v operatívnej evidencii na skladovej karte tovaru. V zmysle uvedeného tak v operatívnej evidencii naďalej ostávajú i taniere, tácky a poháre, ktoré sú z používania vrátené, t.j. také, ktoré sa či už nepoužívajú, alebo ktoré sú následne napr. aj z dôvodu poškodenia vyradené zo zásob. Ani z uvedeného však podľa názoru správneho súdu nevyplýva, že by povinná osoba viedla, resp. mala viesť takú evidenciu, z ktorej by bolo možné spoľahlivo určiť – stanoviť počet tanierov, táčok a pohárov, používaných pri výdaji v kuchyni pre odsúdených.

30. Správny súd nespochybňuje, že je na žiadateľovi, aký spôsob formulácie žiadosti zvolí, resp. ako konkrétne informácie od povinnej osoby požaduje sprístupniť. V danej veci by však nebolo možné uplatniť ani postup, že pokiaľ nemala povinná osoba informácie presne požadované žalobcom ako žiadateľom, mala mu sprístupniť informácie s tým súvisiace, ktoré mala k dispozícii. Žalobca v žiadosti uviedol, akú informáciu sprístupniť žiada, pričom zo žiadosti nie je možné vyvodiť možnosť sprístupnenia inej informácie, resp. inej než žalobca žiadal. Povinná osoba nie je oprávnená poskytnúť žalobcovi inú informáciu, ako tento žiadal. Táto je naopak povinná posúdiť, či žalobcom žiadaná informácia jej je dostupná v takej podobe, ako ju žalobca žiadal. V danej veci musel správny súd s poukazom na vyššie uvedené konštatovať, že v prípade žalobcom požadovanej informácie, ktorá mu nebola poskytnutá, nešlo o informáciu, s ktorou povinná osoba pracuje a disponuje v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z..

31. Napokon správny súd (aj v súvislosti s návrhmi žalobcu na doplnenie dokazovania) podotýka, že nie je jeho úlohou vykonávať dokazovanie v tomto smere, či povinná osoba mala, alebo nemala požadované informácie k dispozícii, pretože nie je súdom skutkovým, ale súdom vykonávajúcim prieskum rozhodnutí z hľadiska hmotného a procesného práva a teda jeho úlohou je vykonávať súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej moci podľa zákonom stanoveného postupu a nie vyhľadávanie dôkazov, ktoré mal účastník alebo orgán verejnej správy vykonať (uplatniť) v administratívnom konaní.

32. Správny súd zistil, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zahŕňa a hodnotí všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na výhrady žalobcu. Súd v procese preskúvania predmetného rozhodnutia nevzhladol absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej správy vo veci rozhodol, a ktoré by mali za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žalovaný vo svojom rozhodnutí riadne zdôvodnil a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré nebolo možné žiadosti žalobcu v tejto časti vyhovieť a to aj v kontexte s účelom a zmyslom zákona č. 211/2000 Z.z., vec po právnej stránke správne vyhodnotil a aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 211/2000 Z.z.. Skutočnosť, že žalobca sa s dôvodmi nesprístupnenia požadovanej informácie uvedených v rozhodnutí žalovaného ako aj orgánu verejnej správy prvého stupňa nestotožnil, nemôže viesť sama o sebe k záveru o nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

33. S poukazom na vyššie uvedené, správny súd nevzhladol žiaden z dôvodov na zrušenie rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa ako nezákonných. Vzhľadom na to, že správny súd dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i orgánu verejnej správy prvého stupňa, žalobu ako nedôvodnú postupom podľa § 190 S.s.p. zamietol.

34. Žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, správny súd náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc § 167 ods. 1 S.s.p. a contr.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Banskej Bystrici jednohlasne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1, 2 S.s.p.).

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu oprávnenému subjektu, ak tento zákon nestanovuje inak (§ 443 S.s.p.). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 S.s.p.). Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 ods. 2 S.s.p.).

Náležitosti kasačnej sťažnosti sú vymedzené v ust. § 445 S.s.p. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v ust. § 440 ods. 1 S.s.p. Dôvody kasačnej sťažnosti sa vymedzia spôsobom uvedeným v ust. § 440 ods. 2 S.s.p. Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa § 449 ods. 1, 2 S.s.p. sťažovateľ, alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), a ak je žalovaným centrum právnej pomoci.